

aktion blev overdraget til Finantsministeren, medens Frederiks Kirkeplads og hvad dertil hører ellers hører under Indenrigsministeriet. Men der er andre Grunde, som tale endnu stærkere herfor, og jeg vil da der først lægge Bægt paa, at denne Position paa Finantsloven ikke er sat ind fra dette Things Side, men fra Ministeriets Side. Ministeren satte denne Position ind for derved at faae Bemyndigelse til at sælge de Grunde, som ligge udenfor Ruinen og dens Tilbehør. Men der har ikke for de Grundes Bedkommende, som ligge udenfor Ruinen, været allermindeste Tvivl om, hvad det vil sige at sælge dem, det er naturligvis at bringe dem under Auktionshammeren, gjøre dem i Penge. Nu spøiede Folkethinget til: „Og den derpaa staaende Ruin“. Naar man nu vil gjøre en forskjellig Opfattelse gjældende af Ministerens Kompetence med Hensyn til Ruinen og med Hensyn til de andre Byggegrunde, saa vil man finde, hvilken Hindring der ligger derfor i Sammenstillingen. Altsaa, den ene Del af en Sætning, som gaar i Flugt med den anden, og ikke engang er adskilt ved et Komma, skulde betyde noget helt Andet end den anden Del! Hvad det vil sige, at Ministeren skal sælge de udenfor liggende Grunde, er hævet over enhver Tvivl, og i umiddelbar Forbindelse dermed er der sagt, at det Samme gjælder om Ruinen med Tilbehør. Jeg tror, at, hvis der kunde være nogen Tvivl, vilde den være hævet ved denne Sammenstilling. Allerede Ordet „Ruin“ har i den Henseende nogen Betydning, hvilket vil fremtræde klart, naar jeg kortelig gaar hen over de tidligere Forhandlinger, der ere førte om denne Sag. Det er nemlig ikke første Gang, at der er Tale om denne Plads med den derpaa staaende Ruin. Allerede før Grundloven har dette Spørgsmaal været oppe, Noget, man kan se af nogle Skrivelser fra Kunstakademiet og fra Arkitekter, som af og til raadspurgtes i denne Henseende. Den første Skrivelse er aftrykt i Bilagene til den af Udvalget afgivne Betænkning i Foraaret, og der staar blandt Andet: „da der sidst var Tale om Marmorkirkens Nedbrydelse“. Denne Skrivelse var afgiven i 1850, og De se altsaa, mine Herrer, at dette ikke er første Gang, at der var Tale derom. I den følgende Skrivelse, ligeledes fra Kunstakademiet tales der om, at man haaber, at Kunstakademiets Udtalelse i denne Sag vil virke til Beskyttelse for den iøvrigt forladte Bygning. Altsaa, man betragtede den den Gang som en Bygning, der var forladt af Alle, og som kun Kunstakademiet holdt sin Haand over. Disse Betænkninger fra Kunstakademiet fremkom iøvrigt ifølge Tilbud, der ogsaa gik ud paa at nedbryde Ruinen; denne Nedbrydelse af Ruinen er nemlig Noget, der jevnlig har været Tale om. Det var et Forslag fra Grosserer Lorenzen, der fremkom; han havde dengang tænkt paa at nedbryde Ruinen og opføre en Frihedstøtte paa dens Plads af de

Materialier, der vare tilstede, og dette Forslag gav da Anledning til, at disse Udtalelser fremkom fra Kunstakademiet, hvor vedkommende Minister forespurgte sig. Men det samme Forslag gav desuden Anledning til noget Andet, som jeg her skal nævne, fordi det har haft en betydelig Indflydelse paa alle senere Forhandlinger. Det gav nemlig Anledning til at nedsætte en kombineret Komite af Kjøbenhavn's Kommune og Ministeriet, idet Tanken dermed var, at man skulde lade Ruinen staa og faae Kjøbenhavn's Kommune til at overtage de Grunde, der ligge udenfor Ruinen. Denne Komite fraraadede Kjøbenhavn's Kommune denne Transaktion; den stod paa, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt at stille disse Grunde bort, saalænge Ruinen endnu stod. Altsaa, Komiteen erklærede, at den ikke kunde tilraade Kjøbenhavn's Kommune at overtage disse Grunde, med mindre Ruinen først fjernedes, altsaa, at det blev gjort til en Betingelse, at Ruinen blev brudt ned. I Genhold dertil afflog Kjøbenhavn's Kommune dengang at overtage Pladsen, og den har senere haft Leilighed til at gjøre det Samme, fordi den ikke vilde tage derimod, saalænge Ruinen ikke var tagen ned. Denne Betragtning, at Grundene ikke paa nogen hensigtsmæssig Maade kunde sælges, medmindre Ruinen først brødes ned, er den Tanke, der gaar som en rød Traad igjennem alle de senere Forhandlinger, og som har sin Betydning ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal. De senere Tilbud — der er mange med Hensyn til denne Ruin — have ikke stor Betydning, førend vi komme til Aaret 1862. Fra dette Aar foreligger der nemlig en Udtalelse gennem en loelig Afstemning fra dette Things Side. Den daværende Indenrigsminister søgte nemlig i dette Aar at faae det Spørgsmaal afgjort, om denne Ruin var en Ruin, eller om den skulde betragtes som en ufuldendt Bygning, og dette var derfor ogsaa et Hovedpunkt i de Forhandlinger, som dengang fandt Sted. Indenrigsministeren stillede dengang et Forslag til Finantsudvalget, hvori han netop brugte Ordene „den ufuldendte Bygning“, og hvori han ønskede en Bevilling af noget over 13,000 Rigsdaler til denne ufuldendte Bygning, som han kaldte den, navnlig for at sikke dens Bedlidgeholdelse, indtil den engang i Fremtiden kunde blive fuldendt. Altsaa, her er Tanken om Bygningens Fuldendelse kommen klar og tydelig frem. Ministeren gjentog senere under Forhandlingerne netop sit Ønske om nu at faae afgjort, om det skulde være en Ruin eller en ufuldendt Bygning, og denne Afgjørelse fik han ogsaa. Finantsudvalget indstillede nemlig, idet det omhyggelig undgik at bruge Ordet „ufuldendt“, men blot brugte Ordet „Ruin“, at forfaste dette Forslag, og dette støttede det derpaa, at det ansaa det for urigtigt efter vore Forhold at tænke paa at fuldføre Bygningen. Altsaa Finantsudvalget erklærede dengang, at det